

Σωτήρης Σόρογκας

σπασμένα ξύλα από ταξίδια που δεν τελείωσαν...

21 Ιουνίου – 30 Ιουλίου, 2014

Πόρος

«... σπασμένα ξύλα από ταξίδια που δεν τελείωσαν...»

Γιώργος Σεφέρης, *Μυθιστόρημα*

Από τα σπουδαστικά του χρόνια ο Σωτήρης Σόρογκας κινείται γύρω από την ιδέα της φθοράς: ερείπια, σκουριές, καεστραμμένα καΐκια είναι η προσφιλής μόνιμη θεματολογία στα έργα του, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια. Η έκθεση στην γκαλερί Citronne, επικεντρώνεται στην πιο πρόσφατη ενότητα της δουλειάς του. Ο καλλιτέχνης αποτυπώνει τα επιπλέοντα ξύλινα απομεινάρια, τις ρημαγμένες βάρκες, τα σπασμένα ξύλα στα καρνάγια που ακουμπούν στην άμμο ή στους βράχους - πάντα κοντά στο νερό. Η απτή φθορά και η αποσύνθεση των υλικών συμβολοποιούν τον χρόνο που φεύγει, την ζωή που φθίνει.

Τα σκόρπια, άχρηστα, σπασμένα και φθαρμένα θραύσματα βγαίνουν από το περιβάλλον τους και τοποθετούνται σε μεγάλους καμβάδες, στο κέντρο. Παρουσιάζονται emphaticά, σε γκρο πλαν, ως απόρροια από μια σχολαστική παρατήρηση και λεπτομερή σχεδίαση. Το φάσμα των χρωμάτων είναι περιορισμένο: μαύρο, γκρίζο, καφέ της σκουριάς, σε αντιπαράθεση με το απαστράπττον λευκό φόντο. Τα ίχνη από το μπλε χρώμα ανάμεσα στα αντικείμενα και το φόντο υπονοούν τη παρουσία της θάλασσας, Ο φωτογραφικός ρεαλισμός και το χαρακτηριστικό άσπιλο ύφος του καμβά προσθέτουν στην εικόνα μία υφή ντοκουμέντου, η οποία εντείνεται με την κυριολεκτική περιγραφική φύση του τίτλου. Τα στοιχεία αυτά αντιπαρά τίθενται στην ποιητική υφή των έργων και

CITRONNE

μετατρέπουν τα απεικονιζόμενα αντικείμενα σε σύμβολα. Κυριαρχεί μια μορφοποιημένη αίσθηση μελαγχολίας, μια βαθιά σιωπή, καθώς τα μνημειακά αντικείμενα λειτουργούν ως αναφορές στο πέρασμα του χρόνου – ακόμα και στον θάνατο. Η ονειρική ατμόσφαιρα τους προσδίδει μεταφυσική διάσταση.

Η πρώτη έκθεση του Σόρογκα το 1972 ήταν αφιερωμένη στον ποιητή Γιώργο Σεφέρη, καθώς «...η ποίησή του είναι λιτή, μεστή, και έχει μια σπάνια νοηματική και εκφραστική πυκνότητα... συνύπαρξη του μεγαλείου και της φτώχειας, του αιώνιου και του φθαρτού, του άχρονου και ασύνορου, με τον ασφυκτικά κλειστό χώρο του σήμερα».

Σαράντα χρόνια αργότερα, ο Σεφέρης επανέρχεται και σηματοδοτεί και αυτήν την τελευταία έκθεση.